

шава въ душѣ-тѣ ея. Така постыдила и Ева. Тя прѣзрѣла Божію-тѣ заповѣдь, вкусила отъ возбраненнаго плодъ и подала отъ него на мужа си, и той такожде вкусилъ. Тогдава они разумѣли, че съ сѣгрѣшили, че съ изгубили своѣ-тѣ невинность, а съ неѣмъ иедно и райско-то блаженство, и отъ срамъ ся скрыли между дръвѣ-то. И повикалъ Господь Богъ Адама и реклъ: „Адаме! гдѣ си?“—„Чухъ Ти гласа-тъ въ гради-нѣ-тѣ!“ отговорилъ Адамъ, „и скрыхъ ся, зашто-то съмъ голъ.“ „Кой бы ти казалъ, че си голъ, ако не бы ялъ плодъ отъ дръво-то, отъ кое-то ти заповѣдахъ да не ѣдешь? реклъ Богъ: „зашто прѣстѣши ты моѣ-тѣ заповѣдь?“—Адамъ отговорилъ: „Жена-та, коѣ-то ми даде Ты, ми подаде отъ плода, и азъ ѣдохъ отъ него. Жена-та рекла: „Змія-та ми прѣлести!“ Подиръ прѣстѣпленіе-то послѣдовало наказаніе. Богъ реклъ на зміѣ-тѣ: „Ты ще бѣдешъ проклета между вѣщкы-гѣ земны твари, ще ся влачишь по корема си, и враждѣ шѣ положѣ между сѣме-то ти и сѣмя-то на женѣ-тѣ. Ты ще го клоскашь въ петѣ-тѣ, а сѣмя-то отъ женѣ-тѣ ще ти стріе главѣ-тѣ.“ На женѣ-тѣ реклъ Богъ: „Шѣ умножѣ твои-гѣ скърби. Ты въ болѣзни ще раждашь дѣца и ще бѣдешъ во всичко подчинена на мужа си“. На послѣдокъ, Богъ реклъ и Адаму. „Понеже си послушалъ женѣ-тѣ си и не си уназилъ заповѣдь-тѣ, която ти бѣ дадена отъ Мене, ты съ печаль ще обработавашъ земѣ-тѣ, която ще бѣде проклета за тебе: ты ще ти произрасти тырше, и ты съ потъ на лице-то ще добывашъ отъ неѣмъ хлѣба си, доклѣ да ся възвѣрнешъ пакъ въ земѣ-тѣ, отъ коѣ-то си взеть. Ты си земя и въ земѣ-тѣ ще отидешъ.“ Богъ далъ Адаму и Еви дрѣхи кожаны и изгонилъ ги изъ рая.

Богъ приставилъ на врата-та райскы Херувимъ, да пази съ пламенно оружіе нѣтъ камъ дръво-то живоотно. Адамъ, изсиденый изъ рая, наченалъ да обработва земѣ-тѣ, отъ коѣто былъ взеть. Така като сѣгрѣшили пѣрвы-гѣ чловѣцы, изгубили прѣжньо-то си блаженство. Единичка отрада и надежда останало за нихъ само обѣтованіе-то Божіе, че Сѣмя